

Đ ư ờ n g X a

Trần Văn Lệ

Trăng khuyết nửa vành hư thực

Đường xa gió cuốn bụi bay...

Trần Ngọc Hường

Hai câu. Mười hai chữ. Xé mắt tôi. Là thơ. Trăng khuya. Con đường mờ. Chiến mã còn đâu nữa! Lát rồi trăng có vỡ? Con đường xa bụi ơi...

Con đường xa. Và người. Trăm năm làm với lụi. Làm giống như đế nhũn nằm trong cỏ trong sương. Lụi như cơn gió đuổi theo cái bóng vô hình.

Em ơi chuyện chúng mình như vàng trắng một nửa. Nửa kia chìm đâu đó giữa lòng sâu đại dương, nửa này soi con đường, đường xa xăm gió cuốn!

Những gì mình ước muốn, mở lại từng trang thơ. Nửa trăng khuya mờ mờ. Nửa con đường đứng chững! Tại sao tôi còn sống, thức, và, nhìn trăng khuya? Tôi biết em không về, nhớ thơ đề áo lụa. Ôi ngày xưa một thuở hay là muôn vạn thời?

Trăng ai nở chia đôi?
Tim nở nào cũng nát?
Em ơi người lính gác
Đêm còn kia trăng sông...

Tôi ngồi xuống bờ tường, nơi này em đã đứng. Đường xa. Bụi lửng thững. Em về hay sương sa? Đường xa ôi đường xa, nửa trăng tròn giọt lệ. Tôi ghen ngào dâu bể, Quê Hương còn chia phôi, trăng cũng vậy, chia đôi, nửa còn và nửa mất...

Chồng thơ tôi đang lật, trang nào cũng thấy em!
Tôi úp tay lên ngực, tiếng nào cũng của em!

Trăng khuyết nửa vành hư thực, đường xa gió cuốn bụi bay.../